

ISRAEL ȘI BISERICA - ISRAEL LA MAREA ROȘIE, Partea a treia

Tema din seara aceasta are ca bază textul din **Numeri 20**.

Mai am aici încă vreo patru Biblii, de aceea, dacă este cineva care dorește una să studieze cu noi, i-o împrumut cu plăcere. Unul din bătrânii bisericii vi le vor aduce cu plăcere. Cine dorește o Biblie, să ridice mâna, iar fratele Fleeman, vi le va aduce.

În seara aceasta ne vom continua călătoria cu poporul Israel căci aici, în Numeri 20, sunt mai multe lucruri decât în Exod, unde a avut loc ieșirea poporului. Vom începe citirea de la **versetul 7**:

„Domnul a vorbit lui Moise și a zis:

„la toiagul și cheamă adunarea, tu și cu fratele tău Aaron. Să vorbiți stâncii acesteia în fața lor, și ea vă va da apă. Să le scoți astfel apă din stâncă, și să adapi adunarea și vitele lor.”

Moise a luat toiagul dinaintea Domnului, cum îi poruncise.

Moise și Aaron au chemat adunarea înaintea stâncii. Și Moise le-a zis: „Ascultați răzvrătiților! Vom putea noi oare să vă scoatem apă din stâncă?”

Apoi Moise a ridicat mâna, și a lovit stânca de două ori cu toiagul. Și a

ieșit apă din belșug așa încât a băut și adunarea și vitele.”

Acum, niciun om nu este vrednic să deschidă Cuvântul lui Dumnezeu. În Biblie ni se relatează că a venit Unul, Mielul lui Dumnezeu care a fost junghiat încă înainte de întemeierea lumii și El singur a fost vrednic să ia Cartea, să-i rupă Pечеțile și să deschidă Cuvântul. Isus a trimis Duhul Sfânt să fie cu noi până când vine El din nou...

Frate Neville, vrei să te ridici și să-l ceri lui Dumnezeu să Se întâlnească cu noi, să binecuvânteze Cuvântul Său în timp ce merge înainte și să ne ajute să-L explicăm? Să ne plecăm capetele pentru rugăciune.

Se roagă fratele Neville: Tatăl nostru, în seara aceasta venim din nou la Tine, într-o smerenie adevărată, recunoscând Doamne, că vrednicia omenească nu ajunge ca să întâmpine nevoile spirituale a acestei turme pe care Tu ai adunat-o împreună prin Duhul Tău. Tată, în seara aceasta, eu stau aici și mijlocesc, nu pe baza hotărârii mele, ci prin alegerea Ta... biserica Domnului Isus Hristos, prin autoritatea Duhului Sfânt. Te rog în Numele lui Isus, să privești în seara aceasta spre noi prin îndurarea Ta astfel încât să primim trecere înaintea Ta. De asemenea, Te rog să privești spre fratele meu, slujitorul Tău, pe care l-ai ales încă din pântecul mamei lui și să-l învrednicești să deschidă Scriptura prin Duhul Sfânt, căci i-ai dat răspunderea pentru această turmă mare.

Tată, Tu nu ai nevoie de cuvintele noastre multe, dar dacă am primit trecere înaintea Ta, prin Fiul Tău crucificat, privește spre noi și botează-ne din nou cu puterea de însuflețire din ceruri.. Deschide-ne mințile pentru Scriptură și fă ca inimile noastre să ardă în noi în timp avem părtășie unii cu alții în lucrurile pe care ni le-ai dat Tu.

Oh, Tată, îngăduie-ne ca în seara aceasta să venim în liniște înaintea tronului binecuvântat al cerului, prin mijlocirea marelui Duh Sfânt. Cercetează-Ți poporul și învață-ne din Cuvântul Tău. În seara aceasta, noi punem la o parte orice gând care

nu este potrivit cu voia Ta. Dumnezeule mare, luminează Tu mintea noastră în seara aceasta și dă-ne o binecuvântare minunată, pentru că Te rugăm toate acestea în Numele lui Isus. Te onorăm și Îți dăm slavă și mărire pentru tot ce vei face. Amin și Amin. Amin. Mulțumesc.

Dacă printre noi sunt și musafiri, vreau să le spun că cel ce s-a rugat este păstorul nostru, fratele Neville. El este puțin răgușit, motiv pentru care nu l-am auzit prea des în ultimele seri. El s-a rugat Domnului să-i redea vocea, astfel încât să poată vorbi.

Noi am studiat până acum cartea Exodului, adică ieșirea afară a copiilor lui Dumnezeu. Cât timp au stat în Egipt, ei au fost numiți „poporul lui Dumnezeu”, iar după ce au avut Exodul, au devenit „biserica lui Dumnezeu”, pentru că cuvântul „biserică” înseamnă „cei chemați afară”. Eu cred că în seara aceasta, noi suntem aproape de un Exod. Credeți aceasta? Noi suntem aproape de un alt Exod, de o chemare afară, de o separare și ne pregătim.

Unii mă învinuiesc că sunt un tipolog, deoarece cred că toate lucrurile vechi sunt o umbră a lucrurilor viitoare, dar Scriptura învață aceasta. Dacă avem descoperirea și vedem ce a fost Vechiul Testament, noi vom vedea ce este Noul Testament. Noi vedem modelul, umbrele și exemplele, ca să știm ce să facem. Vedem cum au căzut și s-au ridicat, și ce au făcut în timp ce L-au slujit pe Dumnezeu, toate acestea slujindu-ne ca o umbră pentru noi.

Miercuri a fost prima seară în care ne-am ocupat cu biserica și am văzut în mod temeinic ce este biserica.

În ceea ce privește vindecarea, acum este pentru prima dată când am avut o trezire de felul acesta, în ultimii șapte ani. Săptămâna aceasta sunt șapte ani de când am părăsit Tabernacolul și am pornit în campaniile evanghelice de vindecare.

Eu am lăsat partea de predicare în grija managerilor, care au vorbit în mare parte numai despre vindecarea divină, iar eu m-am ocupat mai mult de vindecarea divină, deoarece am fost o adunare amestecată, formată din metodiști, bapțiști, prezbiterieni, catolici, ortodocși, evrei și alții. Dacă veți vorbi împotriva învățăturilor ecleziastice ale bisericilor, îi veți face pe slujitori să-și țină oamenii departe de biserică, iar unii dintre ei au nevoie cu adevărat să se facă rugăciune pentru ei. Acesta este motivul pentru care m-am ținut numai de învățătura fundamentală a Evangheliei: credința, moartea, îngroparea și învierea lui Hristos. Cred că știți care este învățătura evanghelică fundamentală.

Dar când mă aflu aici în Tabernacol, în bisericuța mea, pe care am primit-o de la Domnul în urmă cu douăzeci de ani, mă simt liber să predic conform convingerilor mele. Noi nu avem aici o societate sau o ierarhie, ci o adunare frățească. În timp ce sunteți aici, în seara aceasta, voi sunteți un mădular, pentru că noi nu avem niciun membru, ci doar o părtășie.

Poate că unii dintre cei care au venit aici pentru prima dată în seara aceasta, vor spune la sfârșit: „Frate Branham, nu sunt de acord cu Aceasta!”

Dacă se întâmplă aceasta, folosiți metoda pe care o folosesc eu atunci când mănânc plăcintă cu cireșe și găsesc un sâmbure. Sâmburele nu mă face să încetez să mănânc prăjitura, ci îndeprtez doar sâmburele și mănânc mai departe. Tot astfel, dacă mâncați un pui, cred că nu-l aruncați pentru că are oase, ci îndeprtați osul și continuați să mâncați. Deci, dacă găsiți ceva ce credeți că este „un os”, puneți-l la o parte și luați ce credeți că este corect.

Noi am văzut că Biserica lui Dumnezeu nu este prin voia oamenilor, ci este aleasă mai dinainte de Dumnezeu. El este Acela care l-a chemat pe Avraam, părintele credinței, începutul. Desigur, Dumnezeu este Tatăl tuturor, dar Avraam a fost chemat cel dintâi afară din cetatea Ur, din Haldea, din câmpia Șinear, și această chemare nu a fost făcută datorită meritelor lui, ci prin alegerea lui Dumnezeu, care l-a salvat necondiționat și i-a dat făgăduințele pentru toată sămânța lui, tot necondiționat.

Când Isus Și-a început lucrarea, a spus: „*Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl Meu.*” (Ioan 6.44). Înseamnă că voi nu ați avut nimic a face cu venirea la Dumnezeu, ci Dumnezeu vă trage la Isus. „*Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi alunga.*” (v. 37b). „*Cine aude Cuvintele Mele și crede în Cel care M-a trimis, are Viață Veșnică, și nu va veni la judecată, ci a trecut de la moarte la Viață.*” (Ioan 5.24). „*Cine mănâncă trupul Meu, și bea sângele Meu are Viață veșnică; și Eu îl voi învia în ultimele zile.*” (Ioan 6.54). aceasta a spus El, deci eu citez doar Cuvântul Lui și cred că este Adevărul.

Acesta este motivul pentru care cred că Dumnezeu ne-a dat exemplele din Vechiul Testament. El l-a salvat pe Avraam, necondiționat, și a făcut un legământ cu omul, dar omul a călcat întotdeauna legământul făcut cu El. Omul a căutat întotdeauna o cale proprie pentru salvare, a încercat să facă el însuși ceva prin care să se salveze, și acest lucru a început încă din Eden. Când omul a înțeles că a păcătuit și că a pierdut legătura cu Dumnezeu, a încercat să își facă singur o religie, o acoperitoare. Cuvântul „religie” înseamnă „a îmbrăca, a acoperi”. Astfel, Adam și Eva au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut o religie proprie. Și de atunci, oamenii au încercat prin toate epocile, să facă ceva prin care să se salveze singuri.

Dar voi sunteți salvați prin har, prin alegere, prin cunoștința mai dinainte a lui Dumnezeu, prin hotărârea mai dinainte. Astfel, Pavel îi scrie bisericii din Efes că „*Dumnezeu ne-a ales mai înainte de întemeierea lumii, în Hristos.*” (Efeseni 1.4). Gândiți-vă la aceasta! Dumnezeu ne-a ales în Hristos, încă înainte de întemeierea lumii. Atunci de ce mai suntem îngrijorați? Îndepărtați-vă de griji, pentru că noi suntem cei mai fericiți oameni pe care-i poți vedea. Doamne, cum poți crede aceasta și să nu fi fericit?

Dimineață am vorbit cu bătrânul frate Bosworth și l-am întrebat:

„Cum te simți în dimineața aceasta, frate Bosworth?”

„Am aceleași necazuri, frate Branham,” mi-a răspuns el.

„Aceleași necazuri? Care sunt acelea?” I-am întrebat eu.

Și el a răspuns: „Frate Branham, nu pot dormi de bucurie. Cum pot crede ceea ce cred, fără să fiu fericit?” Vedeți? Așa este corect.

Voi știți că Hristos v-a luat locul ca păcătos și a murit în locul vostru, iar Dumnezeu a primit jertfa Sa, L-a înviat, iar acum stă la dreapta Majestății Lui. Dumnezeu a zis: *„Acesta este Fiul Meu preaiubit în care-Mi găsesc plăcerea să locuiesc; ascultați de El!”* (Matei 17.5). Acolo este El, Ușa, Poarta, Calea, Adevărul și Viața.

Cum ajungeți în El? El este Capul Bisericii, iar Biserica are Viață Veșnică, este deja rânduie să apară fără pată și zbârcitură. Dumnezeu a spus deja că va fi acolo, și va fi acolo. Dumnezeu a spus-o deja. Dar cum intrăm în biserică? Printr-o calitate de membru? Nu. Strângând mâna cuiva? Nu. Prin vreo formă de botez...? Nu. *„Noi toți suntem botezați de un singur Duh, într-un singur Trup”*, și devenim mădularele acestui Trup. Noi putem citi aceasta în 1 Corinteni 12.3: *„Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur Trup.”* Cum? Prin botezul spiritual care ne pune în Trupul lui Hristos, apoi suntem umpluți cu Duhul lui Dumnezeu.

Pecetluiți până când? Efeseni 4.30: *„Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți până în ziua răscumpărării.”* Deci, nu sunteți pecetluiți de la o trezire la alta, ci până în ziua răscumpărării. Amin. Viața Veșnică. „Veșnic” nu este numai un spațiu de timp, ci este ceva fără sfârșit, etern, pentru totdeauna. Nu poate muri niciodată, așa cum un bob de grâu nu poate deveni un mărăcine.

Tot așa, dacă un om este născut din Duhul lui Dumnezeu, el trăiește automat Viața. Așa cum am spus aseară, băutura, fumatul, jocurile de noroc, înjuratul, nu sunt păcate, ci sunt atributele păcatului. Voi faceți aceste lucruri pentru că sunteți păcătoși. Dar dacă sunteți credincioși, voi nu mai puteți aduce la suprafață aceste fapte, deoarece dintr-un izvor nu poate izvorî și apă dulce și apă amară. Un bob de

grâu nu poate să aducă la suprafață mărcini, deoarece natura lui este grâu. Deci, trebuie să producă ceea ce este. Astfel, dacă în voi locuiește Duhul Sfânt, El va produce Viața lui Hristos. Amin. Aceasta este credința. Amin. În ordine.

Acum să privim tablourile care preumbresc aceste lucruri. Noi vedem exemplele pe care ni le-a dat Dumnezeu prin toate epocile. Hristos este în fiecare patriarh sau jos prin epocă. Astfel: în Avraam, Dumnezeu a făcut alegerea; în Isaac, neprihănirea, chemarea.

Dumnezeu l-a chemat pe Isaac încă înainte de a se naște, i-a dat numele și celelalte, așa cum a făcut cu Isus. Vedeți, Isaac este un simbol desăvârșit... Nu avem timp să ne ocupăm acum de aceasta, dar voi ați observat că Isaac era singurul fiu al tatălui său, prin făgăduință, el și-a dus singur lemnele pe același munte în sus și s-a lăsat legat de mâini pentru a fi adus ca jertfă. În clipa când Avraam se pregătea să ia viața propriului său fiu, a auzit behăind un animal micuț, o oaie, un berbec, care se încurcase cu coarnele într-un spin... Duhul Sfânt l-a strigat din cer: *„Să nu pui mâna pe băiat, și să nu-i faci nimic!”* (Geneza 22.12). Atunci Avraam a mers, a luat mielul și l-a oferit în locul lui; acesta a fost Mielul junghiat de la întemeierea lumii. Iată-vă! Ce tablou frumos!

Deci chemarea și alegerea în Avraam; neprihănirea în Isaac; harul în Iacov. Oricine citește viața lui Iacov, știe că trebuie să creadă în har. Harul este arătat în Iacov, iar desăvârșirea în Iosif. Acest bărbat a fost un om desăvârșit, în Biblie nefiind scris nimic împotriva lui. El este un tablou desăvârșit al lui Hristos. Apoi îi vedem pe patriarhi plecând în Egipt, unde au locuit. Acolo sămânța lor s-a înmulțit și a umplut țara, conform făgăduinței date de Dumnezeu lui Avraam.

Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să se împlinească de fiecare dată. Dinții profeției lui Dumnezeu se mișcă încet, dar sigur! Să nu credeți că dacă greșiți, veți scăpa! Gândește-te tinere sau tânără, că într-o zi moartea se va mișca chiar la ușa ta. Voi vă întrebați când și cum, dar va fi acolo, iar voi veți secera ce ați semănat de fiecare dată. Așa a spus Dumnezeu și așa trebuie să fie. Cuvântul lui Dumnezeu este așezat veșnic în ceruri. El a fost deja pronunțat, iar acolo sus, nimeni nu se

ceartă cu privire la El, noi ne certăm, dar în slavă este așezat. Când Dumnezeu spune ceva, trebuie să fie așa. Nu este minunat?

Puteți să-l așezați în seara aceasta în inima voastră? Spuneți: „Eu Te cred, Doamne Isuse.” Aceasta o stabilește. Aleluia! „Vin acum, pentru că vreau să-mi dai botezul Duhului”, și-L veți primi chiar acum. În ordine. Apoi, Dumnezeu cel veșnic vă va pecetlui cu Duhul Sfânt până în ziua răscumpărării voastre.

În lecția trecută am amintit că Iosif a vorbit de oasele sale. Ce tip desăvârșit spre Hristos a fost acest bărbat, chiar și haina lui, toate!

Totul a fost împlinit în Hristos, care a fost Sămânța lui Avraam, Jertfa finală pregătită de Dumnezeu pentru noi. Noi am aflat aceasta (nu-i așa?), când au fost aduse jertfele pe deal, iar Lumina aceea a intrat între ele și a confirmat Legământul. Tot așa, Dumnezeu a stat sus pe munte și a făcut Legământul la Calvar. El a desăvârșit Legământul, a rupt zapisul și a luat o parte sus, pe cealaltă lăsând-o jos așa cum am văzut că se făcea în vechime când se încheia un legământ.

Astăzi, la încheierea legământului dăm mâna. În India sau în China, aruncă puțină sare unul pe altul, și de multe ori, își dau un copil unul altuia, pentru confirmarea legământului.

În Orient, după ce scriau contractul, se sacrifică un animal, care apoi era despăcat în două. Contractul (hârtia) se rupea deasupra celor două bucăți despicate ale animalului, și unul lua o bucată, iar celălalt lua bucata cealaltă. Când cele două părți se puneau împreună, trebuia să se potrivească perfect. Minunat!

Dumnezeu L-a luat pe Hristos la Golgota, l-a despărțit sufletul și trupul. El a luat trupul sus la dreapta Sa și a trimis Duhul Sfânt înapoi. Legământul cu poporul. Voi credeți prin credință, cum a făcut Avraam, căruia i-a fost dată pecetea tăierii

împrejur ca o confirmare a credinței sale. Voi credeți și-L acceptați pe Isus ca Salvatorul vostru, iar Dumnezeu vă dă botezul cu Duhul Sfânt ca o confirmare a credinței voastre.

Dacă spuneți că credeți, dar nu ați primit Duhul Sfânt, înseamnă că este greșit ceva cu credința voastră. Dumnezeu taie inima împrejur în minutul în care oamenii vin cu adevărat în predare deplină. Amin. Prieteni, spuneți: „Aceasta a fost cu siguranță ceva pentru că am simțit-o întorcându-se. Prindeți-o! Când credinciosul crede cu adevărat în Domnul Isus Hristos, Dumnezeu este obligat să-i dea Duhul Sfânt, ca o confirmare a credinței sale. Voi ziceți: „Cum adică, frate Branham?” Totul depinde de credința voastră; aceasta-i tot. Dacă ați crede, Dumnezeu este acolo să vi-L dea.

„Pe când rostea Petru cuvintele acestea, S-a pogorât Duhul Sfânt peste toți cei ce ascultau Cuvântul.” (Fapte 10.44). Este adevărat? Fiți atenți! Duhul Sfânt și Focul, au venit din ceruri, au ars toate reziduurile, au tăiat inima împrejur, au tăiat tot ce era în plus, și ei au devenit o ființă nouă.

Aseară am avut modelul patriarhilor: am intrat printre rânduri și am văzut de ce au dorit să fie îngropați în țara făgăduită. Vă place? O savurați? Acolo nu scrie chiar așa, dar voi o vedeți.

Noi am vorbit despre Avraam, cum i-a luat Dumnezeu pe el și pe Sara, când avea o sută de ani, i-a transformat din nou într-un tânăr și o tânără și le-a dat copilul făgăduit. La început este greu să crezi așa ceva, dar cercetând Scriptura, află ce s-a întâmplat și vezi că acesta este adevărul. Ce făcea El prin aceasta? Confirmându-și Cuvântul, ne arăta că noi, care am devenit bătrâni, cu părul cărunt și riduri, într-o zi vom țâșni din nou înapoi într-un tânăr și o tânără. Vedeți, Dumnezeu ne-a adus pe acest pământ, iar când ajungem maturi, vine moartea și ne ia. Dar moartea nu ne poate face nimic mai mult. După aceea, partea îndoielnică și veche a trecut, iar când părăsim viața aceasta pământească, acolo nu mai este nimic decât desăvârșire. Este ce a fost acest trup când a fost desăvârșit, ce a intenționat Dumnezeu: când învie în înviere, va fi desăvârșire. Amin. Oh, când mă gândesc la

aceasta, inima mea tresaltă de bucurie! Da. Acesta nu este numai un vis mitic. Dumnezeu a spus aceasta, și aceasta o stabilește pentru totdeauna. Vedeți? Este stabilit în ceruri, iar dacă în inima voastră este o bucată mică din cer, trebuie să se așeze Acolo. Aceasta este tot. „Dumnezeule, Tu ai spus aceasta. Eu o cred, și aceasta este tot, este suficient.”

Noi am privit Israelul înainte de plecarea în călătorie și am văzut că Moise păstora oile lui Ietro, atunci când i-a vorbit Dumnezeu. Moise a dorit să vadă slava Domnului, iar Dumnezeu i-a arătat-o, și a înfăptuit minuni și vindecarea divină. Este adevărat? Aceasta este slava lui Dumnezeu, slava Shekinah pe care ar trebui s-o avem și noi în seara aceasta printre noi.

Frate... Toată creștinătatea, toți cei care au ceva cunoștință a Cuvântului, așteaptă venirea Domnului și răpirea bisericii. Dar vă întreb, dacă nu avem suficientă credință pentru vindecarea divină, cum vom avea credința de răpire? Oh, eu cred că va fi o mare chemare! Eu cred că atunci când David stătea în fața acelei mari bătălii, s-a așezat jos, a așteptat și a ascultat, iar după un timp, a auzit un vâjiiit de vânt trecând prin frunzele de dud, mergând în jur, și a știut că Dumnezeu mergea înaintea lui. Oh, frate, eu ascult vâjâitul frunzelor, vuietul frunzelor de dud, pe Dumnezeu mergând înaintea noastră! Atunci ne ridicăm, luăm toată armura lui Dumnezeu, scoatem sabia și mergem după El pentru că biruința ne aparține. Când vedem mâna lui Dumnezeu mișcându-se prin semne și minuni, să începem s-o urmăm.

Mai departe am văzut că fiind ocupat în slujba preoțească, Moise a uitat ceva; a uitat cel mai important lucru pe care trebuia să-l facă neapărat. Chiar în ajunul eliberării, Moise își ducea fiul în Egipt, netăiat împrejur. Dumnezeu l-ar fi omorât la sfârșit, dar Sefora a tăiat copilul împrejur: pecetea legământului, o vedeți? Înainte să poată fi eliberare, toate persoanele trebuie să fie în Legământ, deoarece Dumnezeu are astăzi un Legământ. Astfel, Sefora a tăiat copilul împrejur conform legământului, și a oprit mânia lui Dumnezeu.

Prieteni, astăzi toți au treziri mari sau încearcă să aibă, dar uităm Pecetea

Legământului lui Dumnezeu, pe Duhul Sfânt, Piatra Respinsă, Mortarul care se amestecă și lipește pietrele împreună. Cum o vom face fără Duhul Sfânt? Dumnezeu a spus: „*Voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie pe tăblița inimii lor.*” (Evrei 8.10). „*Căci dă învățătură peste învățătură, rând peste rând, puțin aici, puțin acolo. Țineți-vă strâns de ceea ce este bine. Voi vorbi acestui popor prin buze bâlbâitoare și cu alte limbi, și aceasta este odihna.* (Isaia 28.10-12). Dar ei nu vor să asculte, ci se întorc și dau din cap, croindu-și cale spre distrugere.

Noi mai vedem că după ce timpul hotărât de Dumnezeu pentru eliberarea copiilor lui Israel din robie a sosit, Moise și Aaron erau acolo să-i conducă spre libertate. Cred că acesta este un capitol frumos și trebuie să citesc din el, chiar dacă nu-l luăm tot. Să deschidem deci la Exod 12. Voi încerca să mă grăbesc deoarece avem o distanță mare de parcurs.

„Domnul a zis lui Moise și lui Aaron în țara Egiptului...”

Aștept ca să găsiți cu toții textul din Scriptură, deoarece vreau să nu pierdeți niciunul din aceste tablouri minunate, care-mi plac atât de mult. Aici este jertfa despre care vom vorbi acum.

Dumnezeu a lovit Egiptul cu plagă după plagă; și a făcut tot felul de semne și minuni. Oh, cât mi-ar plăcea să stau puțin aici! Dumnezeu este întotdeauna un prezent viu. El i-a spus lui Moise: EU SUNT, timpul prezent, nu „Eu am fost” sau „Eu voi fi.” Și nu uitați, în seara aceasta El este același „Eu sunt”, Îngerul legământului, Același ieri, azi și în veci, Același Înger.

Observați, aici este sfârșitul. Ei au avut purici; au avut purici; au avut bube și au avut imitatori, pe lane și lambre, care au încercat să i se împotrivescă, făcând și ei aceleași lucruri pe care le făceau ei. Dar ei au putut imita numai atât cât le-a fost îngăduit. Cu alte cuvinte, ei predicau Evanghelia și încercau să imite ceea ce făceau Moise și Aaron. Dar vreau să observați un alt lucru, iar pentru aceasta ar fi bine să citiți de unde am rămas aseară, capitolele 6-12 din Exod. Vrăjitorii aceștia

puteau să aducă lucrurile pe care le aducea Moise, dar nu puteau să le îndepărteze. Observați?

Cine era individul acela care zilele trecute încerca să lovească Biblia spunând că Diavolul poate să vindece? Așa ceva este greșit. Dumnezeu a spus: „*Eu sunt Domnul Dumnezeul tău care te vindec.*” (Exod 15.26)

Isus a zis: „*Dacă Satan îl scoate afară pe Satan, împărăția lui este dezbinată.*” Nu-l subestimați pe Diavolul! Acesta este adevărul. Este prea deștept pentru aceasta. Satan nu se va scoate singur, el numai v-a încurcat. Aceasta este tot. Nu, domnule, Satan nu-l poate scoate pe Satan. M-aș scoate eu singur afară? Mai degrabă aș face invers.

Aveți grijă să nu-L subestimați nici pe Isus Hristos, deoarece El este Autoritatea supremă peste orice putere. Să nu vă fie frică de Satan cât timp sunteți în Hristos. Dacă nu sunteți în El, puteți să tremurați, dar dacă sunteți în Hristos, nici chiar moartea nu vă poate vătăma, fiindcă sunteți liberi de toată frica. Oh, când mă gândesc la aceasta, îmi vine să strig de bucurie: Aleluia! Amin! În ordine.

Acum venim la ultima plagă, la ultimul lucru. Dumnezeu a zis: „Am obosit să aștept, așa că voi trimite ultima plagă!” Vreau să observați că ultima plagă a fost moartea.

Noi am avut cutremure, războaie și vești de războaie; am avut inundații puternice, așa cum a spus Isus că va fi: marea va urla, inimile oamenilor vor cădea, vor fi multe boli de inimă (boala numărul unu), frică, un timp de incertitudini, dezastre între națiuni, ținută indecentă pe străzi, totul este împlinit. Dar ultima plagă este moartea, nu mă refer la moartea fizică, ci vorbesc duhovnicește, biserica a murit spiritual. Observați că moartea spirituală a fost printre fii. Biserica are mai mulți membri decât oricând, prosperă mai mult ca niciodată, și totuși, în duhul este mai slabă ca oricând. Acesta este adevărul. Așa a fost și în Egipt.

Acum, observați ultima lucrare. Înainte ca Dumnezeu (Oh, amin) să lase să plouă moartea spirituală, a făcut o cale de scăpare pentru toți cei care au venit s-o primească. Aleluia. Oh, cât de mult iubesc aceste lucruri! Dumnezeu a făcut o cale de scăpare pentru cei care și-au dorit să intre. Vedeți? Cei care nu doresc salvarea, mor.

Acum observați Exod 12, începând cu versetul 1:

„Domnul a zis lui Moise și lui Aaron în țara Egiptului:

„Luna aceasta va fi pentru voi cea dintâi lună; ea va fi pentru voi cea dintâi lună a anului.

Vorbiți întregii adunări a lui Israel, și spuneți-i: „În ziua a zecea a acestei luni, fiecare om să ia un miel de fiecare familie, un miel pentru fiecare casă.

Dacă sunt prea puțini în casă pentru un miel, să-l ia cu vecinul său cel mai apropiat după numărul sufletelor; să faceți socoteala cât poate mânca fiecare din mielul acesta.”

Să fie un miel fără cusur (Ce frumos), de parte bărbătească, de un an; (Priviți) veți putea să luați un miel sau un ied.

Să-l păstrați până în ziua de patrusprezecea a lunii acesteia; (Aceasta ar fi patru zile) și toată adunarea lui Israel să-l junghie seara.”

Priviți modelul Vechiului Testament. Mielul Îl simboliza pe Mielul lui Dumnezeu, Ispășitorul, chiar înainte de sosirea Nimicitorului.... Vedeți, trebuia să fie un miel

tânăr, un miel de parte bărbătească, primul de la oaie. Acesta era Isus, Primul din fecioara Maria. Trebuie să fie fără pată, să fie ținut și încercat pentru a vedea... Oh, cât este de desăvârșit tabloul mielului pascal pentru Hristos! El a fost Cel Desăvârșit. Toți vrăjmașii Lui au trebuit să recunoască faptul că El era Mesia. Astfel, Pilat a spus: „...eu nu găsesc nici o vină în El.” (Ioan 19.6b). Apoi „a luat apă, și-a spălat mâinile înaintea norodului și a zis: „Eu sunt nevinovat de sângele neprihănitului acesta.” (Matei 27.24).

Vedeți, voi ce credeți despre El? În seara aceasta pot să-i întreb pe profeți: „Zaharia, tu ce crezi despre El?” El va spune ce știe. Dacă aș întreba-o pe Eva, ea mi-ar răspunde: „Este Sămânța făgăduită a femeii.” Dar tu ce spui, Daniel? „El este piatra care s-a desprins din munte fără ajutorul vreunei mâini omenești.” „El este Acela despre care s-a scris: „Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat”, ar răspunde Isaia. Îl pot chema pe Ezechiel și îl pot chema pe Ioan Botezătorul și să spună: Ce crezi despre El?: „Tu ce crezi despre El?” „Eu L-am văzut ca un nor supranatural.” Pot să-l chem pe Ioan Botezătorul și să-l întreb: „Tu ce crezi despre El?” „Eu nu-L cunoșteam, dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă, mi-a zis: „Acela peste care vei vedea Duhul pogorându-Se și rămânând, este Cel ce botează cu Duhul Sfânt și Foc.” (Ioan 1.33). Aș putea s-o chem și pe Maria și s-o întreb: „Tu ce crezi despre El?” „Eu eram fecioară și nu avusesem legătură cu nici un bărbat, dar Îngerul Domnului mi-a spus: „Duhul Sfânt Se va pogori peste tine și puterea Celui Prea Înalt te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu. ” (Luca 1.35).

Pot să-i chem pe toți aceștia, chiar și pe roman, și să-l întreb: „Tu ce crezi?” Voi ziceți: „Ei bine, aceasta mărturisesc prietenii Lui, dar vrăjmașii Lui ce spun?”

Să-l chemăm încă o dată pe Pilat. După ce și-a spălat mâinile, el a spus: „*Luați-L voi și faceți ce vreți, căci eu nu găsesc nici o vină în El.*” (Ioan 19.6). Vedeți, el încerca să primească trecere în fața oamenilor, dar s-a sinucis în Norvegia sau în Suedia. Oamenii fac și astăzi pelerinaj în locul acela, spunând că apa aceea albastră ar fi apa cu care s-ar fi spălat Pilat pe mâini când L-a declarat pe Isus nevinovat. Dar voi nu puteți să-L spălați de pe mâinile voastre. Nu, domnule, nu puteți.

M-am uitat și la soldatul roman. „Tu ești unul dintre vrăjmașii Lui. Ce crezi despre El?” „*Cu adevărat, Acesta a fost Fiul lui Dumnezeu!*” (Matei 27.54), ar răspunde el. Pilat a spus despre Isus: „*Eu nu găsesc nici o vină în El.*” La început, el fusese foarte pornit împotriva Lui, gata să-L condamne, dar iată că sosește un sol.

Aud galopul unui cal care aleargă pe străzi. Iată-l venind! Sare de pe cal, aleagă înaintea lui Pilat și îi înmânează hârtia pe care o avea în mână. Bătrânul Pilat o ia și o deschide. Era dimineața devreme și încă nu-și băuse cafeaua. După ce a citit rândurile scrise, acest bărbat s-a ridicat palid, cuprins de o mare frică, iar genunchii au început să-i tremure. Să privim peste umărul lui și să vedem ce este scris pe acea bucată de hârtie? Soția lui păgână i-a scris: „*Să n-ai nimic a face cu Neprihănitul acesta; căci azi am suferit mult în vis din pricina Lui.*” (Matei 27.19).

Bătrânule Iuda Iscarioteanul, tu ce crezi despre El? „*Am păcătuțit*”, ar răspunde el, „*pentru că am vândut Sânge nevinovat.*” (Matei 27.4). El a luat o frânghie și a fost destul de bărbat ca să se spânzure. Aceștia sunt dușmanii Lui.

Dumnezeule, Tu ce crezi despre El? „*Acesta este Fiul Meu preaiubit, să ascultați de El.*” (Matei 17.3). În El nu s-a putut găsi nici o vină; era Cel neprihănit. Desigur. El a fost întâiul născut; Mielul lui Dumnezeu, primul Copil născut din fecioară. Da, El trebuia să vină printr-o fecioară.

Vreau să observați că toată adunarea a vrut să-L omoare. Întreaga adunare, toți. Fiți atenți la ceea ce se citește ca să înțelegeți bine. Astfel în tabloul simbolic din Exod 12.6 citim: „*Să-l păstrați până în ziua a patrusprezecea a lunii acesteia; și toată adunarea să-l junghie seara.*”

Voi știți că tot poporul stătea adunat în fața lui Pilat și cerea răstignirea lui Isus: „*Răstignește-L! Sângele Lui să cadă asupra noastră și asupra copiilor noștri.*” Toți, începând cu Caiafa, au cerut moartea Lui. „*Dați-ni-l pe Baraba, iar pe Isus răstignește-L*” au strigat toți.

Vedeți aceasta? El a murit seara - „*toată adunarea lui Israel să-l junghie seara.*” (Exod 12.6b). Cât de perfect!

„Să ia din sângele lui și să ungă amândoi stâlpii ușii și pragul de sus al caselor unde îl vor mânca.”

„Carnea s-o mănânce chiar în noaptea aceea, friptă la foc, și anume s-o mănânce cu azimi și cu verdețuri amare.” (v.7+8)

Observați aceasta! Mai aveți puțină răbdare cu mine.

„Să nu-l mâncați crud sau fiert în apă, ci să fie fript la foc: atât capul cât și picioarele și măruntaiele.”

„Să nu lăsați nimic din el până a două zi dimineața; și, dacă va rămâne ceva din el pe a doua zi dimineața, să-l ardeți în foc.” (v. 9-10).

Observați ce minunat! După ce au junghiat mielul ei trebuiau să ungă pragul de sus (Aceasta este piesa de rezistență aici) și ușiorii ușii. Niciodată nu trebuia uns pragul de jos, ci pragul de sus și stâlpii. Dacă priviți atenți, este crucea perfectă. Oh, Doamne!

Oh, Domnul îi spusese lui Moise: „*Eu voi vedea sângele, și voi trece peste tine.*” (Exod 12.13). Ce zi! Oh, păcătosule, bărbat, femeie, băiat sau fată, lasă ca aceste cuvinte să pătrundă în inima ta păcătoasă, deoarece trăim chiar înaintea venirii lui Hristos! Este vremea să luăm aminte la aceste lucruri, să ne cercetăm pe noi înșine și să veghem.

Cerința Domnului era ca „*mielul să fie junghiat seara.*” (v.6). După aceea mielul

era dus în casă și fript; un model al părtășiei, desigur. Apoi Domnul le-a mai spus: „*Nimeni din voi să nu iasă din casă până dimineața.*” (v. 22). Amin! Dacă ești sub Sânge (Aleluia), stai acolo! Cred că acum ați înțeles. Vino sub El, și atunci, lupii care urlă în jur, pot să tot vină pe la ferestre.

Pot să văd cum trec unii pe stradă; câteva fete egiptene vorbesc cu o tânără care intră în casă: „Marta, nu vii cu noi la dans în seara aceasta?” „Nu simt nici o plăcere pentru aceasta.” De ce? Pentru că sub sânge s-a întâmplat ceva.

În Vechiul Testament, tatăl era preotul casei; el era acela care veghea asupra întregii familii. Ce contrast față de ceea ce se petrece în timpul acesta modern când copiii se ridică peste tatăl, deși el este capul familiei. Tatăl a omorât mielul, a luat isopul și a uns cu sânge stâlpii ușii și pragul de sus. Acesta era protecția lor și au stat înăuntru.

Pot să văd cum ceilalți oameni își băteau joc și spuneau: „Priviți grămada aceea de fanatici! Oh, cum este posibil ca sângele unei oi bătrâne să-i salveze? Ei iau sângele ei, ung pragurile ușii, fac un hocus-pocus și apoi spun că se va întâmpla ceva...” Dar chiar s-a întâmplat. De ce? Pentru că ei au făcut doar ceea ce le poruncise Dumnezeu, iar ce spune El este întotdeauna Adevărul.

Acolo sunteți sub Sânge. Ei nu doreau să iasă. Amin. Voi ziceți: „Dorință, frate Branham?” Corect. Romani 8.1: „Pentru că nu există nicio condamnare pentru cei care intră pe ușă.” Amin. Eu nu spun „Amin” doar așa, ci pentru că „Amin” înseamnă „Așa să fie!”, iar eu mă simt atât de bine, încât trebuie să-l spun. Priviți! Veniți înăuntru prin ușă! „*Acum nu mai este nici o condamnare pentru cei ce sunt în Isus Hristos, care nu trăiesc după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului.*”

Israelitii aceia erau acolo mulțumiți. Amin. Iată-ne! Vreau să vedeți aceasta.

Curând s-a lăsat noaptea, iar norii s-au îngrămădit prevestind furtuna. Oamenii au început să se întrebe: „Oare ce se întâmplă?” deoarece aveau un simțământ ciudat.

Frate, dacă a fost cândva o prevestire, o presimțire ciudată pentru națiuni, aceea este chiar acum! Este pe cale să se întâmple ceva. Aleluia.

Cântarea aceea veche: „Când voi vedea Sângele, voi trece peste voi”, are valoare și astăzi. Tată, mai bine te-ai uita în seara aceasta la ușă și ai verifica. Aruncă sticlele de bere din frigidere; scoate afară cărțile de joc și fă din casa ta o casă de rugăciune. Poate ești diacon; poate ești tutore; poate ești aceasta, aceea sau cealaltă, dar ceea ce ne lipsește astăzi este o trezire de modă veche trimisă de Dumnezeu, o naștere din Duhul Sfânt, care aduce națiunile într-o poziție corectă. Acesta este adevărul.

Noi nu avem nevoie de teologii și așa mai departe. Oamenii din biserici, care au scaune confortabile, orgi mari și lucruri, spun: „O, eu aparțin de gruparea cutare sau cutare!” În ce mă privește, eu sunt fericit pentru că în seara aceasta pot să spun ceea ce a spus Pavel când s-a aflat înaintea împăratului Agripa: *„Îți mărturisesc că slujesc Dumnezeului părinților mei după Calea, pe care ei o numesc partidă.”* (Fapte 24.14). Aleluia. Pentru lume este erezie, nebunie și prostie, dar pentru cei ce sunt în Hristos este slavă și bucurie. Ei sunt morți (Aleluia! Da, domnule), ascunși în Hristos...

Voi spuneți: „Ei bine, Diavolul a venit și m-a luat.” Nu, niciodată! Voi ați ieșit la el.

Biblia spune că *„voi sunteți morți, iar viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, pecetluită de Duhul Sfânt.”* Cum ar mai putea să vă ia Diavolul? Voi ați ieșit. Acesta este adevărul. Diavolul nu v-a luat niciodată. Observați. Minunat.

Să facem o mică dramă pentru cei mici, pentru că vrem să vadă și ei. Aici ei sunt în

casă. Este aproape ora zero și lucrurile încep să se precipite. Le văd cum fug acasă de la dans și intră în casă. Începe să sufle un vând puternic. Nu știu de unde vine, dar merg într-o parte și-n alta.

Dacă ceea ce s-a petrecut acolo, nu este din nou acum, nu știu când este.

Primul lucru care s-a auzit este un zgomot și un răcnet care trecea prin țară. Pot să îl văd pe bătrânul tată, preotul casei, cum se plimbă hotărât înapoi și încolo prin cameră. Aleluia! Apoi aud un copilăș, întrebând: „Tată, eu sunt fiul tău întâi născut și sunt speriat.”

„Nu-ți face griji, fiule, sângele este pe ușă.”

„Dar ce este acest vuiet puternic? Nu am auzit niciodată un zgomot ca acesta.”

„Aceasta este judecata lui Dumnezeu.”

Spre aceasta mergem și noi. Am respins mila și n-a mai rămas decât judecata. Când respingeți dragostea lui Dumnezeu, pentru voi nu va mai rămâne decât judecata. Acesta este adevărul. Peste tot se aude vuietul vântului. Ce prevestesc încurcăturile și neliniștea din națiuni? Judecata care vine. Da, puteți pune un caracter bun în toate țările, dar nu o puteți opri.

Bărbații vor bea, femeile vor fuma în continuare, se vor duce la filme și vor face toate relele pe care le-au făcut până acum. Așa cum o scroafă se întoarce la mocirla din care a ieșit și un câine care se întoarce la ceea ce a vărsat, nu mai există nici un respect față de Dumnezeu. Pe cei care încearcă să trăiască corect înaintea lui Dumnezeu, îi numiți sfinți excentrici, fanatici și altele, și fără să știți că propriul vostru suflet este cântărit în balanță și nu îl așteaptă nimic altceva decât judecata. Da, domnule.

Pot să-l aud pe micuțul băiețel spunând: „Tati, du-te și asigură-te că sângele este acolo.”

Pot să văd băiețelul și fetița ținându-se de mână, privind afară pe geam și spunând: „Tată, vino și privește! Văd venind peste Egipt două aripi mari și negre care se mișcă înainte și înapoi”. Ce este aceasta? Moartea! O văd năpustindu-se jos, iar dintr-o casă se aude un țipăt. Acolo nu era sânge și moartea a lovit familia: separarea.

Frate, în seara aceasta, El trece pe aici, nu fizic, ci spiritual. Atunci a trecut fizic, dar acum trece spiritual, pentru că ceea ce s-a petrecut în Egipt este o umbră pentru ceea ce se petrece acum.

Văd cum o femeie aleargă afară țipând disperată. Fiul ei întâi născut este mort. Apoi privesc în casa aceea pe a cărei ușă se află sângele mielului și-l văd pe fiul întâi născut cum merge la tatăl său și-i spune: „Tată, du-te și uită-te încă o dată ca să fii sigur că sângele este la locul poruncit de Dumnezeu”, iar bătrânul tată privește spre ușă și-i răspunde: „Da, fiule, este acolo!”

„Tati, ești sigur că ne va proteja?” Da, domnule. De unde știa aceasta? Pentru că Dumnezeu spusese: *„Sângele vă va sluji ca semn pe casele unde veți fi. Eu voi vedea sângele și voi trece peste voi.”* (Exod 12.13). Acesta este adevărul. El privea la sânge.

Îngerul se mișcă din nou. Îl văd mergând din loc în loc. Ocolește ceva, coboară peste o casă, apoi se întoarce din nou: „Am văzut sângele.”

Iată-l venind la casa aceasta, iar micuțul spune: „Oh, tati, ești sigur?” „Suntem cu siguranță siguri, fiule.”

Îngerul ajunge în fața ușii și privește la sângele de pe ea, apoi își desface aripile și zboară mai departe. Aleluia! De ce a trecut mai departe? Pentru că a văzut sângele.

După aceasta... ascultați! *„Să nu lăsați nimic din el...”*

Un moment. Aș vrea să citesc tot ca să înțelegeți bine. *„Să nu lăsați nimic din el până a doua zi dimineața...”*

Când veți mânca mielul, să aveți mijlocul încins, încălțăminte în picioare și toiagul în mână...” Frate, ești pregătit?

Aș vrea să deschidem acum la Efeseni 6 ca să vedem cum trebuie să fim îmbrăcați în timpul acela:

„Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și a sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești.” (v. 12).

Vedeți cu cine trebuie să luptăm noi astăzi? Vedeți cine este acest înger al morții? Este o putere spirituală, noi avem de luptat împotriva celui rău, împotriva nelegiurii.

„De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea, și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul.”

Stați gata dar, având mijlocul încins cu adevărul...” (v. 13-14).

Vreau să ating doar puțin aceste lucruri, și apoi mă voi întoarce la subiectul meu. Fiți atenți. Pavel vorbește aici despre platoșă, coif și despre toată armătura pe care trebuie să-o posedăm. Îmi doresc să putem îmbrăca acest soldat aici, dar nu avem timp.

Deci priviți: „*Stați gata dar, având mijlocul încins cu adevărul.*” Încingeți-vă mijlocul cu Adevărul! Da, frate, în zilele acestea când peste tot este atât de mult fanatism și ismuri, este nevoie să ne încingem mijlocul cu Adevărul Cuvântului. Aleluia! Isus a zis: „*Eu sunt Adevărul.*” (Ioan 14.6). Adevărul.

Oamenii întreabă: „Ce este cu aceasta sau cu cealaltă?”, dar noi suntem atenți ca să fim încinși cu Adevărul, și să știm unde stăm. Rămâneți la Cuvânt! Lăsați-i să spună: „Ei bine, noi avem aceasta și aceea!” Voi știți unde stați pentru că posedați toată armura lui Dumnezeu și sunteți încinși cu Adevărul Cuvântului lui Dumnezeu ancorat în inima voastră. Atunci totul este în ordine.

Atunci nici chiar toți dracii din iad nu vă pot supăra. Acesta este adevărul. Voi puteți să-l întâlniți pe Satan și să-i spuneți: „Este scris!” Aleluia. „Oh, frate, ai luat șerpi în mână?” Nu, domnule. Cred în Isus Hristos. „Ai făcut aceasta, aceea sau cealaltă?” Nu, domnule. Am primit botezul cu Duhul Sfânt. Sunt încins cu Adevărul, am armura pusă.

Vedeți, Israelul a fost pregătit când a mâncat din mielul jertfit. Dumnezeu vrea să fiți îmbrăcați cu toată armura Duhului înainte să mâncați această împărtășire. Fraților, înainte să-o puteți mânca corect, trebuie să vă îmbrăcați, pentru că Duhul Sfânt care este în inimile voastre, este același Duh Sfânt care trăiește în Cuvântul lui Dumnezeu.

Fraților, știți care este necazul cu biserica de astăzi? Părerea mea este că biserica are anemie; Sângele Mielului a ieșit din ea. Dacă de exemplu aș fi doctor și ar veni la mine un om mare de șase picioare înălțime și mi-ar spune: „Doctore, nu știu ce mi se întâmplă, dar sunt așa de slăbit, că nu mă pot ridica. Mă clatin în toate

părțile.” Desigur l-aș întreba:

„Care este cauza acestei stări?”

„Nu știu, dar sunt foarte slăbit.”

„Poate ai depus o muncă foarte grea?”

„Da, este corect”, mi-ar răspunde omul.

„Ei bine, când ai mâncat ultima dată?”

„Ieri am mâncat o jumătate de biscuit!” ar răspunde el.

„Băiete, tu ești subnutrit. Du-te acasă, mănâncă o mâncare consistentă și nu vei mai avea această slăbiciune.”

Așa este necazul și cu biserica de astăzi. Suntem mulți ca număr, dar, frate, suntem flămânzi. Aleluia! Vă temeți că va spune vecinul ceva. Ceea ce ne trebuie nouă astăzi, este o scuturare de modă veche a Duhului Sfânt. Aleluia. Ridicați mâinile și spuneți: „O, hrănește-mă Doamne!” Încingeți-vă, puneți-vă armura și mărșăluiți!

Supranaturalul s-a făcut. În Exod 12.38 citim: *„O mulțime de oameni de tot soiul s-au suit împreună cu ei; aveau și turme însemnate de oi și boi.”*

Frate, o adunare amestecată. Supranaturalul a fost făcut; avea loc o mare trezire.

Oamenii erau salvați. Apoi s-a ridicat un grup care a imitat aceasta; s-au ridicat comportându-se ca și cum erau credincioși. Desigur, și-au luat sandalele și celelalte, și s-au pregătit. Aceeași mulțime amestecată a luat parte și la împărtășire, a pornit la drum, dar curând au început să murmure și au făcut ca inima copiilor lui Israel să se întoarcă din nou spre Egipt.

Aceasta se întâmplă în această seară, frate. Avem o trezire, dar acolo va fi o adunare amestecată. Mai mult ca sigur. Desigur, unii vor încerca să vină înăuntru și să imite. Când vorbiți despre alegerea dinainte...

Cineva m-a chemat zilele trecute și m-a întrebat: „Cum adică Dumnezeu a ales mai dinainte?” Citiți Romani 8 și 9 și veți înțelege. *„Voi avea milă de oricine-Mi va plăcea să am milă: și Mă voi îndura de oricine-Mi va plăcea să Mă îndur.*

„Atunci care este rostul predicării?”

„Aceasta este treaba ta și a mea, ca slujitori”, am răspuns eu.

Isus a spus: *„Împărăția cerurilor se aseamănă cu un năvod aruncat în mare, care prinde tot felul de pești.”* (Matei 13.47). Vedeți, pescarul aruncă năvodul și trage. Aceasta face predicarea Evangheliei. În năvod se prind broaște țestoase, gândaci de apă, șerpi, broaște verzi și altele, dar sunt și câțiva pești. Aleluia.

Când se termină trezirea, se îndepărtează năvodul Evangheliei, iar bătrâna broască țestoasă zice: „Am știut că în lucrarea aceea nu este nimic!” Bătrânul gândac de apă zice: „Așa cred și eu.” Înapoi la... mocirlă, la voma lui. Șarpele spune și el: „Eu nu am putut crede din prima clipă acele lucruri.”

Dar în năvod sunt prinși și câțiva pești. Aleluia! Aleluia! Este timpul ca slujitorii să arunce năvodul Evangheliei și să-l tragă înapoi, fiindcă Dumnezeu știe cine este

pește și cine este broască țestoasă de la început. Dumnezeu știe ce este fiecare; eu nu știu. Datoria mea este să arunc năvodul în apă și să-l trag afară, zicând: „Iată-i, Doamne!” Aleluia. Amin. Desigur, năvodul Evangheliei este acela care îi prinde pe copiii lui Dumnezeu.

Nu demult, am fost într-o adunare unde cei prezenți se pregăteau să ia Cina. Astfel, au luat o bucată de pâine veche, au tăiat-o bucăți și au dat-o printre oameni acolo spunând că este împărțășirea. Frate, nu este corect. Inima voastră trebuie să fie corectă cu Dumnezeu înainte să luați împărțășirea.

Isaia a profețit despre ea în capitolul 28 și versetul 8, dacă vreți să o notați. El a zis: *„Toate mesele sunt pline de vărsături murdare, și nu mai este nici un loc curat.*

Ei zic: „Pe cine vrea el să învețe înțelepciunea? Cui vrea să dea învățătură? Unor copii înțărcați de curând, luați de la țâță?” Acești copii mari se joacă de parcă ar fi doar niște prunci. Noi ar trebui să-i învățăm pe alții cu privire la puterea lui Dumnezeu, dar în loc să facem aceasta, ne certăm dacă este corect să facem aceasta sau aceea. *„Toate mesele sunt pline de vărsături.”*

Acum nu pot să mă opresc, de aceea haideți să mergem mai departe, pentru că trebuie să ajung într-un loc. În ordine.

Ei și-au îmbrăcat armurile, și-au încins mijlocul și au mărșăluit până când au ajuns la Marea Roșie. În primul moment, Faraon s-a bucurat văzându-i plecați, dar când au ajuns la Marea Roșie, au privit înapoi și au văzut că armata lui Faraon era pe urmele lor. Faraon se răzgândise, iar acum voia să-i aducă înapoi cu forța. Gândiți-vă că erau prinși ca într-o cursă: în față era Marea Roșie, din spate venea armata lui Faraon, iar în stânga și-n dreapta lor se ridicau munții. Dar calea lui Dumnezeu trecea prin Marea Roșie. Cât timp știu că este calea Lui; aceasta este tot ce vreau să știu pentru a continua să umblu. El a zis: „Moise (Aleluia.), ia toiagul și coboară jos la aceste ape!”

„Ce se va întâmpla, Doamne?” „Nu este treaba ta! Doar du-te înainte! Amin.

Tom Merideth și voi ceilalți, predicați Evanghelia! Ce se va întâmpla? Nu este treaba voastră! Predicați mai departe! Slăviți-L pe Dumnezeu.

Iată-i mergând și coborând acolo. Unul dintre scriitori a spus că „Dumnezeu era în Stâlpul de Foc și privea mânios spre Marea Roșie, iar ea s-a speriat și s-a tras înapoi, așa Israel a trecut pe pământ uscat. Nu au avut nici măcar noroi pe picioare.”

Ei bine, inșii care-i urmăreau au zis: „Suntem oameni ca ei, și ne închinăm la fel ca ei, deci vom reuși.” Dar când au ajuns acolo, au aflat că nu puteau reuși.

Frate, aceasta se va întâmpla într-una din aceste zile, când vine timpul separării. Voi, care sunteți doar niște membri căldicei, și încercați să imitați creștinismul, într-una din aceste zile veți încerca să urmați gruparea Duhului Sfânt, dar veți constata că vă ies roțile undeva în noroi. Acesta este adevărul. Cuvântul spune că acolo „erau zece fecioare care au mers în întâmpinarea Domnului, cinci înțelepte, și cinci nechibzuite. Luați Ulei în candelă și curățiți-le să strălucească, fiindcă într-una din aceste zile ele se vor ridica, iar aici va mai rămâne doar plânsul, tânguirea și scrâșnirea dinților.

De ce nu au reușit egiptenii netăiați împrejur? Ei nu erau tăiați împrejur, nu erau în legământ. Dacă ar fi fost credincioși tăiați împrejur, Dumnezeu ar fi trebuit să-i recunoască, așa cum a recunoscut Israelul. Glorie! Oh, aș fi vrut să fiu de două ori mai mare acum. Mă simt religios, chiar mă simt bine.

Deci vedeți? Ei erau netăiați împrejur. Nu erau în legământ, deși erau oameni. Erau îmbrăcați la fel de frumos și chiar mai bine, poate trăiau la fel de bine, aveau case mai bune și erau dintr-o clasă socială mai bună. Poate mergeau la biserică și se purtau la fel ca ceilalți care au urmat Israelul. Să nu-mi spuneți că nu știați nimic

despre Dumnezeu! Iosif le vorbise despre Dumnezeul cel Atotputernic cu patru sute de ani în urmă. Ei auziseră despre El, dar s-au gândit: „Noi putem să facem aceleași lucruri ca și mulțimea aceea de fanatici.” Dar au eșuat. Dumnezeu a recunoscut numai tăierea împrejur. De aceea au pierit.

Nu-i de mirare că micuțul David a spus atunci când filisteanul Goliat batjocorea oștirea Domnului: „*Vreți să ziceți că stați și îl lăsați pe acest netăiat împrejur, ca să sfideze oștirea Dumnezeului celui viu?*” Apoi i-a spus lui Saul: „Lasă-mă să mă duc eu!” O, Doamne, dă-ne mai mulți bărbați ca David!

Și vedeți? După ce Israelul a trecut pe partea cealaltă a mării, Dumnezeu a închis-o la loc peste vechii lor asupritori. Puteți să vă imaginați ce au simțit iudeii atunci? Privind înapoi peste apele mării care reveniseră la normal, puteau să vadă cum valurile ei legănau trupurile moarte ale celor care i-au biciuit, le-au lăsat urme pe spate și i-au asuprit.

Frate, când treci prin „Marea Roșie” a Sângelui lui Isus Hristos, orice murdărie care te-a muncit și toate lucrurile vechi ale firii vor fi moarte pentru tine, și le vei vedea plutind moarte în Sângele lui Isus Hristos. Aleluia. Acesta este adevărul.

Nu-i de mirare că Moise a ajuns în Duhul. Voi priviți la aceasta și vorbiți despre a avea o religie nouă. Priviți-o pe prorocița Miriam! Când a văzut cele întâmplare, ea a luat o tamburină și a început să cânte și să joace pe malul mării, lăudându-L pe Dumnezeu pentru că Își proslăvise Numele în chip minunat, iar fiicele lui Israel au urmat-o și ele, cântând, dansând și bătând din tamburine.

Moise și-a ridicat și el mâinile și a fost atât de prins în Duhul Sfânt, încât a început să cânte în Duhul. Aleluia. Acesta este adevărul.

Același Duh Sfânt care era peste Moise, este în seara aceasta aici. Aleluia! Același Duh care a făcut-o pe Miriam să danseze, este în seara aceasta printre noi.

Dumnezeu este Dumnezeu și nu Se schimbă niciodată. Da, domnule.

Voi spuneți: „Priviți gruparea aceea de fanatici!”, dar acolo nu mai era nimeni care să râdă de ei, deoarece toți batjocoritorii lor pieriseră. Oh, va fi glorie în curând! Ei aveau un timp minunat. Aș vrea să-i privim cu atenție și dacă putem, să-i însoțim până la Stânca lovită. Este deja târziu, dar mă simt bine cu adevărat. Nu pot să mă opresc acum, deci aveți puțină răbdare să-i privim puțin. Oh, îmi place să-i privesc!

După ce s-a terminat cântarea, strigătele de bucurie și au avut un timp măreț, au pornit prin pustie și i-a condus chiar la apele amare. Nu este ciudat? Oh, Doamne! De la acea bucurie mare, ei s-au îndreptat direct spre ispită, spre locul unde erau ape amare ce nu puteau fi băute. Ei n-aveam nimic de mâncare, iar apele erau amare. Vedeți cum curge pârâul Mara cu apa lui amară chiar în calea lui Dumnezeu, pe unde-și călăuzea El poporul? Nu este ciudat? S-ar părea că de la bucurie, Dumnezeu i-a condus direct acolo, la acele ape amare.

Unii prin ape, alții prin potop;

Alți prin mari încercări, dar toți prin Sânge.

Aceasta este o cale bună de a-Și călăuzi poporul.

Ei stăteau acolo și se întrebau: „Ce am putea face acum? Aleluia. Noi am lăsat totul și L-am urmat pe Domnul. Am venit prin sânge și ne-am separat.”

Dar Moise le-a zis: „Stați liniștiți!” Vedeți? Așa este corect. În orice ispită, Dumnezeu va face o cale de scăpare. Acolo stătea un tufiș mic. Aleluia. Moise a tăiat acel tufiș și l-a aruncat în apă, iar apa a devenit dulce, fremătând bucuroasă. Atunci ei au avut un alt timp de strigăte și bucurie. Amin.

Chiar atunci când Diavolul vă prinde la colț și vă spune: „Te-am prins! Acum ești în mâna mea și nu mai poți face nici o mișcare!” o, chiar atunci vine Domnul și ne eliberează calea ca să putem trece mai departe. Aleluia!

Poate doctorul spune: „Nu se mai poate face nimic.” Oh, Doamne!

Poate cineva îți spune: „O, vei înnebuni, îți vei pierde mințile!”, sau ceva asemănător, dar chiar atunci vine Dumnezeu și revarsă o binecuvântare peste tine. Vedeți? Dumnezeu știe unde conduce. Amin. Am un timp minunat!

Observați, ei treceau printr-un timp greu pentru că nu aveau ce să mănânce. Pâinea li se terminase, așa că se întrebau: „Ce vom face acum?” *„Duceți-vă la culcare flămânzi. Postiți în noaptea aceasta.”* Ați trecut vreodată prin așa ceva? Se întâmplă uneori.

Și ce s-a întâmplat? A doua zi dimineața când s-au trezit, au văzut că pe pământ erau niște boboșe mici și albe. Dumnezeu a lăsat să plouă pâine din cer. Ei bine, oamenii au luat acele boabe mici și și le-au gustat. „Seamănă la gust cu pișcoturile cu miere.” Oh, Doamne. Au gust de miere. Astfel au început să adune mana și s-o mănânce. Cine n-ar fi dorit o asemenea hrană? Era ca mierea din stâncă.

M-am gândit adesea la David, care purta în traista lui tot timpul, pâine, miere și praștia păstorului. Dacă i se îmbolnăvea vreo oaie, el lua puțină miere și o ungea, acesta era un tratament vechi. El lua o piatră de var și o ungea cu miere, iar oile o lingeau împreună cu varul și se vindeau. Nu este minunat?

În seara aceasta și eu am o traistă plină cu miere, pe care o pun pe Stânca Isus Hristos, pentru ca toate oile bolnave să vină și să lingă această Stâncă. Lingeți, lingetți, lingetți, și vă veți vindeca. Cu siguranță! Da, domnule. Oh, da, domnule!...

Dumnezeu S-a îngrijit ca pe toată perioada călătoriei prin pustie, această mană să nu le lipsească niciodată. Tot ce trebuia să facă ei, era s-o adune în fiecare dimineață. „Dacă vom strânge mai multă mană, mâine seară nu vom mai merge la trezire pentru că vom avea suficientă.” Nu, nu! Ea se va umple de viermi. Da, domnule.

Acesta este necazul cu experiența foarte multor oameni. Voi spuneți: „O, frate, ieri am avut o mare bucurie!” Da, voi ați încercat să înmagazinați ceva. Frate, ceea ce am avut ieri, astăzi este trecut. Aleluia. Amin. Știți, experiența unor oameni este ca o cisternă spartă. Acesta este adevărul. Să luăm în fiecare seară o bucată nouă; să facem în fiecare seară un pas nou... Acesta este adevărul, frate. Așa este corect. Ceea ce ne trebuie nouă este un Duh Sfânt de modă veche...

Oh, Doamne, noi avem o mulțime de biserici, o mulțime de membri, mulți bani, sigur, mulți pentru a purta biserica înainte. Noi avem toate acestea din belșug, dar nu avem Foc deloc.

Imaginați-vă o garnitură de vagoane, care are în față o locomotivă bună și un mecanic bun care știe s-o manevreze; îl așază pe un scaun moale, oamenii urcă în vagoane, apoi zic: „Ei bine, să mergem!” Împinge, împinge, dar nu merge nimic. Garnitura nu se mișcă din loc. El se întinde și zice: „Să mai șuiere locomotiva o dată!”, dar nu este suficientă presiune.

Așa este și cu cei mai mulți dintre oameni. Ei nu au suficientă presiune ca să spună „Amin”. Poate că unii îl spun din obișnuință, dar în seara aceasta avem nevoie să-l spunem din inimă. Oh, aleluia!

Ascultați. Civilizația și-a atins scopul cu ajutorul focului. Mergeți înapoi la triburi și veți vedea că și ele au folosit focul. Focul face hainele mele; focul produce lumina; focul îmi încălzește cina; totul vine prin foc. Dacă trăiți în această civilizație modernă, este datorită focului. Dacă trăiți în prezența lui Dumnezeu, sunteți botezați cu Duhul Sfânt și cu foc. Aleluia! Așa este corect.

Ei au pus acolo ceva abur, frate, un micuț boiler vechi care arde, zornăie, sare și freamătă. Și primul lucru pe care-l știți este că locomotiva șuieră și a pornit, garnitura este pe traseu. Aceasta este, de aceasta avem nevoie!

Frate, aceasta îmi amintește de vremea când mergeam sus la pârâul Lancassange și aveam o țestoasă bătrână. Cel mai ciudat lucru era să vezi cum își mișca picioarele când mergea.

Eu le-am dăruit și fiicelor mele două țestoase mici, iar astăzi am râs când am văzut că una dintre ele încerca să-și scarpine capul cu piciorul. O priveam, și am observat că imediat ce sunt atinse cu ceva, se retrag în carapace.

Așa este și cu unele din aceste religii vechi, reci și formale, de astăzi. „O, eu nu mă voi mai întoarce niciodată la trezirea aceea veche!” De ce aceasta? Ei zic: „Eu aparțin de biserica lui Dumnezeu, sunt metodist, baptist, luteran, penticostal.” Aleluia! Ei nu sunt de acord cu mine pentru că se simt bine în carapacea lor, dar voi să mergeți numai înainte, departe de aceste religii vechi și îngrădite ca o țestoasă în carapacea ei.

Privind țestoasa aceea, am zis: „Am s-o aranjez”, și am dus-o jos la pârâu. Mai întâi, am luat un băț și am încercat s-o lovesc, dar aceasta nu a făcut nimic; a rămas în carapace. Am lovit-o cât am putut de tare, dar a continuat să stea acolo. Așa este cu cei din biserici, poți să-i lovești că nu vor face nicio mișcare. Nu are niciun rost să-i ameninți sau ceva. Atunci am zis: „Te voi aranja!”, și am aruncat-o în apă. Au ieșit la suprafață câteva bule mici de aer, dar ea tot nu și-a părăsit carapacea. Ei bine, puteți să-i stropiți, să-i scufundați pe spate, pe față, sau oricum doriți. Se scufundă un păcătos uscat și iese unul ud. Aceasta este tot; sunt tot păcătoși, dar uzi.

Știți cum am reușit s-o fac să se miște? Am adunat câteva surcele și am făcut un foc mic, după care am pus-o pe bătrână deasupra lui. Ce a urmat? A început să dea din picioare cât a putut de repede.

Eu pot să vă spun de ce are nevoie biserica de astăzi: este nevoie ca Focul Duhului Sfânt de modă veche să se aprindă sub ea. Slăvit să fie Domnul! De acest Foc avem nevoie! Numai Focul lui Dumnezeu va putea pune biserica în mișcare și nimic altceva. Acesta este adevărul. Da, domnule.

Căderea manei din ceruri este un tablou minunat pentru biserică. Când au primit ei această mană? După ce poporul a trecut prin Marea Roșie, un tablou minunat care preumbrește Sângele Mielului. Acolo au murit toți asupritorii lor, dar Dumnezeu a păstrat viața evreilor. Dumnezeu a trebuit să le dea ceva pentru că părăsiseră țara robiei și porniseră în călătorie prin pustie. Ei erau călători prin pustie, de aceea Dumnezeu trebuia să le susțină viața. El le făgăduise că va avea grijă de ei și așa a făcut. Dumnezeu a îngăduit să cadă în fiecare zi mana cerească peste adunarea lui Israel. Ce simbol minunat!

În ziua de Rusalii, biserica Duhului Sfânt a fost despărțită de toate celelalte biserici, ca să primească botezul cu Duhul Sfânt. Ei așteptau acolo, spunând: „Ce vom face? Stăpânul nostru a plecat la cer și ne-a poruncit să rămânem în cetate până vom primi o putere de sus. El ne-a promis că ne va da Ceva care ne va trece biruitori prin toate lucrurile.” Petru, la rândul lui spunea: „Oh, aș vrea atât de mult să-L văd!”

„Ce ai face ca să-L poți vedea?” I-a întrebat Ioan.

„Orice”, a răspuns Petru, apoi a continuat:

„Doamne, Doamne! Oh, îmi pare atât de rău că m-am lepădat de El, că L-am tăgăduit. Nu voi mai face niciodată așa ceva.”

Apoi, deodată s-a auzit un sunet ca vâjiiitul unui vânt puternic care venea din cer.

Ce era aceasta? În nici un caz un bărbat cu gulerul întors care pune hostia pe limba credinciosului; nici un preot protestant care dă mâna cu noul convertit și-i spune: „Ai la dispoziție șase luni de probă, apoi îți voi trece numele în registrul bisericii noastre.” O, nu, nu! Așa procedează oamenii de astăzi, dar care este adevărul?

Cuvântul spune că a venit un vâjâit de sus, ca un vânt puternic, care a umplut toată casa. Aleluia! Și care a fost rezultatul? Clădirea a devenit prea mică spre a-i mai putea cuprinde în ea. Ei au pășit deci plini de bucurie pe străzi și cântau, săreau, jucau și Îl slăveau pe Dumnezeu.

Un moment, soră, și Maria era acolo. Da, și ea se purta ca o femeie beată. Puteți să v-o închipuiți astfel pe fecioara Maria? Vă puteți închipui ca fiind posibil să spui așa ceva într-o biserică catolică, metodistă, prezbiteriană, luterană sau baptistă: că Maria era sub influența Duhului Sfânt și se clătina ca o femeie beată? Nu uitați însă că dacă Dumnezeu a hotărât ca Maria, mama lui Isus Hristos, să treacă pe aici, dacă a fost nevoie ca ea să primească botezul Duhului Sfânt înainte ca să poată intra în cer, nici voi nu veți putea intra altfel. Aruncați gulerul și haideți! Așa este corect.

Faceți la fel ca bătrânul Naaman care s-a dus la omul lui Dumnezeu ca să primească vindecarea. Cum a reacționat el la început? Când Elisei a spus: „*Du-te și scaldă-te de șapte ori în Iordan...*” (2 Împărați 5.10). Oh, Doamne, cum i-a jignit aceasta prestigiul! El a răspuns plin de mânie: „*Nu sunt oare apele noastre mai bune și mai curate decât apele din Israel?*” Vedeți? Nu este biserica mea la fel ca a voastră? Nu, pentru că Dumnezeu era Acela care-i cerea să procedeze astfel. Voi ziceți: „Frate Branham, dacă mergem acolo și credem aceasta și aceea, vom avea o biserică frumoasă cu mulți membri, îi vom trata bine și vom plăti zeciuielile!” Nu, domnule. Degeaba, pentru că Cuvântul spune că dacă un om nu se naște din nou nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu.

Deci, îl pot vedea pe Naaman cum își trage picioarele prin nămol, asemenea unei albine care iese din sirop, spunând: „Trebuie să mă smeresc și să fac ce mi s-a cerut.” Și s-a scufundat. Mândria lui era vătămată. El intră o dată în apă, dar când

iese, pielea lui este tot plină de lepră. Ce spusese însă profetul lui Dumnezeu? „De șapte ori.” Și iată că după ce a făcut-o a șaptea oară, pielea lui era curată și fragedă ca a unui nou născut.

Frate, eu pot să-ți spun că și astăzi sunt oameni care spun: „Nu cred că trebuie să vin la altar, să bocesc, să plâng și să-mi curgă nasul ca la ceilalți.” Atunci stați acolo în spate, dar eu voi lua calea cu cei câțiva disprețuiți ai Domnului. Am început cu Isus, Doamne, du-mă până la capăt.

Frate, această Evanghelie veche m-a ajutat atunci când am stat înaintea vrăjitorilor. Ea m-a ajutat atunci când cei stăpâniți de duhuri rele s-au năpustit asupra platformei, spunând: „În seara aceasta Îl voi omorî!” A stat lângă mine în ceaurile de ispită, când avionul aflat în derivă mergea în jos, iar piloții albi ca varul priveau neputincioși. Evanghelia aceasta veche a stat lângă mine și atunci când doctorul a zis: „Acest tânăr mai are de trăit trei minute.” Da, El a fost întotdeauna cu mine și este și astăzi. Aleluia. Acesta este motivul pentru care o iubesc din toată inima și nu mă pot sătura de Ea. Acesta este adevărul.

Ei bine, ce a reprezentat Aceasta pentru noi? În ordine, când toți au fost beți de această Mană nouă... Oh, căzută din cer! Moise nu a spus niciodată: „În seara aceasta să păstrați câteva bucăți.” Ei nu aveau cu ce s-o prepare, pentru că erau străini și călători, dar Dumnezeu a făcut să cadă din cer. Corect? Și așa cum atunci a lăsat să plouă mană din cer, la Rusalii a lăsat să plouă Duhul Sfânt din cer.

Voi spuneți: „Dar ce a spus Moise atunci? El i-a zis lui Aaron: „Vreau să mergeți, să adunați câțiva omeri de mană, s-o puneți în Chivot și s-o păstrați acolo.” A fost păstrată în Sfânta Sfintelor și nu a putrezit. Voi întrebați: „De ce a pus-o deoparte?” Pentru ca toți cei din generația voastră, toți preoții rânduiți să fie preoți, care vor intra în Locul Sfânt, să poată să intre și să ia din acest omer, din mana originală, să iasă, s-o pună pe limbă și s-o guste, deoarece este vrednic; el este un preot și a venit în spatele perdelei, așa că va gusta din Mana originală care a căzut la început. Aceasta a spus El, este adevărat? Și aceasta a mers prin epoci în jos...

Ce are aceasta a face cu Cincizecimea? Oh, când au mâncat toți Mana aceea bună, au țipat, au sărit și s-au bucurat ca o grămadă de oameni beți, iar ceilalți au zis: „Ce să facem?” Și Petru le-a răspuns: *„Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, pentru iertarea păcatelor, apoi veți primi darul Sfântului Duh.*

Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri, și pentru cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeu nostru.” (Fapte 2.38–39). Glorie! Aleluia!

Fiecare om care împlinește condițiile lui Dumnezeu și se devine un preot, intră dincolo de perdea și se separă de lume. El nu primește numai o gură plină, ci și o inimă plină din Mana originală care a căzut în ziua de Rusalii. Nu ceva ce arată ca Ea, dar ceva din Lucrul real. Aleluia. Slavă lui Dumnezeu. Corect. Cât va ține aceasta? Până când vine Isus. Mana primită de Israel a căzut până când au intrat în țară și au obținut cerealele țării. Corect?

Cât este ceasul? Oh, îmi pare rău, sunt întârziat numai douăzeci și cinci de minute. Știu că nu vă place pentru că depășesc timpul, dar nu am ce să fac. Mai am doar cinci minute, să o fac o jumătate de oră? Sunteți de acord cu aceasta? Bine.

Să revenim la tema noastră și să luăm textul următor. Au străbătut pustia. Uitați-vă în jurul vostru și veți vedea că și astăzi este ca atunci. Slujitorilor, nu fiți descurajați. Priviți murmurele lor și amintiți-vă că nici măcar unul dintre ei nu au intrat în țară. Ei au murmurat și au plâns pentru că au părăsit usturoiul și oalele din Egipt, dar au mâncat mâncarea Îngerilor, și s-au plâns de ea. Este adevărat? „O, frate Bill”, spune cineva, „nu știu ce să fac, pentru că mă va părăsi soțul.” Lasă-l să plece. Separă-te de toate. „Cine nu-i părăsește pe ai lui ca să Mă urmeze pe Mine, nu este vrednic de Mine.” „Nu știu ce va spune mama!” Ce-ți pasă ce va zice mama? Contează ceea ce spune Isus. Vedeți? Aceasta este. „Mă tem că clubul nostru de croitorie se prăpădește.” Lasă-l să se prăpădească. Așa este corect. „Ei bine, ce va fi cu societatea mea literară și cu toate celelalte lucruri?” „Eu aparțin de societatea „Sfatul părinților”. Ce se va întâmpla dacă m-aș apuca să strig

acolo?" Ei bine, strigă!

Îmi amintesc acum de un bătrân, care era plin de Duhul Sfânt și avea un timp minunat. El stătea la mama lui și citea Biblia, apoi se ridica și se plimba înapoi și încolo prin cameră, plângând. Fiica sa urma să aibă o petrecere de ceai cu societatea din care făcea parte, așa că l-a luat pe bătrân și i-a spus: „Tată, în seara aceasta vin aici femeile din societate și știu că nu ți-ar place să ieși la ceai.”

„Nu”, a răspuns el.

„Am să-ți dau o carte bună să citești. Urcă în pod și citește acolo în timp ce avem petrecerea noastră.”

„În ordine.”

Fiica și-a zis: „Acolo nu va găsi nimic care să-l facă să strige.”

L-a dus în pod și i-a dat o carte de geografie. El a urcat în pod și a început să răsfoiască paginile zicând: „Hm, Europa, Asia, marea.” S-a uitat din nou în carte și a strigat: „Aleluia! Aleluia! Aleluia!”, apoi a început să sară.

Auzind larma, fetele au întrebat: „Ce se întâmplă?”

„Oh, este ceva în neregulă cu tatăl meu!” Au alergat repede scările și s-au dus acolo. El striga: „Lăudat să fie Domnul! Aleluia! Aleluia!”

„Tată, ce se întâmplă cu tine?”

„O, iubito, tu mi-ai dat o carte minunată! Am citi în ea și am găsit scris că sunt locuri unde marea nu are fund, iar Isus a spus că El mi-a aruncat păcatele în Marea Uitării și nu-și mai aduce aminte niciodată de ele. El face aceasta și astăzi. Amin. Aleluia! Aleluia!” Acesta este adevărul. Ea nu are fund. Oh, Doamne, doar continuați să mergeți! Aleluia.

Se plâng și murmură tot timpul: „Nu știu ce să fac.” Oh, Doamne, murmură!” Au părăsit oalele cu usturoi, ca să mănânce mâncarea Îngerilor; au părăsit doctorii lăudăroși ai Egiptului, să fie cu Marele Medic. Au părăsit mulțimea care spunea că zilele minunilor au trecut, ca să fie alături de cei ce spuneau că toate lucrurile sunt posibile prin credință, și multe alte lucruri. Dar vedeți, cu toate acele binecuvântări mărețe, cârteau. Ce situație! Au părăsit apele murdare din Egipt, ca să bea din Izvorul care nu seacă niciodată, și cu toate acestea cârteau nemulțumiți. Nu-i deci de mirare că trupurile lor moarte au căzut în pustie.

Acesta este necazul și astăzi. Mana a fost oprită din cauza murmurilor. Care este datoria diaconilor? „Biserica mea spune...” Oh, frate, oprește-te! Privește la Hristos! Dar ei au urmat îndemnul inimii lor.

Dumnezeu i-a spus lui Moise: „*Vorbește stâncii acesteia și voi lăsa să curgă apă din ea.*” Dar ce a făcut Moise? În loc să vorbească Stâncii, așa cum a spus Domnul, a luat toiagul și a lovit-o. Când a lovit stânca, Moise a folosit toiagul, toiagul judecății lui Dumnezeu, pentru că acela nu era toiagul lui Moise. Dumnezeu l-a ținut pe Moise în mâna Sa.

Ceea ce era toiagul în mâna lui Moise, este astăzi Numele lui Isus Hristos în biserică. Acesta este adevărul, frate. Dacă egiptenii ar fi luat toiagul din mâna lui Moise și ar fi încercat să-l folosească, el ar fi fost fără putere. Dacă cineva ar încerca să scoată Numele lui Isus din Biserică și să introducă altceva, voi să ieșiți afară! Ei hulesc Numele lui Isus și râd de El, apoi se întorc și vor să vă rugați pentru ei. Nu puteți face aceasta. Trebuie să-L țineți sacru. Așa este corect.

Oh, ia Numele lui Isus cu tine,

Copil al durerii și necazului.

Când ispitele în jur se adună,

rostește acest Nume sfânt în rugăciune.

Diavolii se vor împrăștia ca gândacii de bucătărie când se aprinde lumina! Acesta este adevărul.

Moise a spus: „*Veniți aici!*”, apoi a luat toiagul judecății și a lovit Stânca. În clipa în care a lovit Stânca, s-a făcut o crăpătură din care a țâșnit apă.

Stânca era Hristos Isus. Mulțumiri să-I fie aduse lui Dumnezeu. Judecata lui Dumnezeu care ar fi trebuit să cadă peste mine și peste tine, niște păcătoși răi și vrednici de moarte, vrednici de despărțire, a căzut peste El. Judecata lui Dumnezeu a fost: „*În ziua în care vei mânca din pomul cunoștinței, vei muri.*” (Geneza 2.17). Judecata Sa, L-a lovit la Calvar, unde a atârnat sângerând și behăind, și a murit. Mielul lui Adam sau mai degrabă, Mielul lui Abel, atârna acolo, Mielul înjunghiat de la întemeierea lumii.

De aici, putem vedea o pildă frumoasă. De ce a fost ridicat șarpele de aramă în pustie? Pentru vindecare. Un motiv precis: când au avut nevoie de vindecare, au ridicat un șarpe de aramă. De ce? Deoarece mureau pentru că cârtiseră împotriva lui Dumnezeu și a lui Moise. Deci șarpele fusese ridicat pentru un scop precis: poporul cârtise, păcătuse și ca urmare se îmbolnăvisese și avea nevoie de vindecare.

Și ce a spus Isus? „După cum a înălțat Moise șarpele de aramă în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului.” (Ioan 3.14). De ce aceasta? Din același motiv: pentru împăcare și vindecare. Vedeți? El a fost înălțat pe cruce pentru un motiv dublu: ca să ne salveze sufletul și pentru vindecare.

Dinăuntru Stâncii lovite, s-a revărsat apa, ca să salveze poporul care era pe punctul să piară. În Noul Testament citim: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă Viață veșnică.” (Ioan 3.16). Iată-vă! Așa cum șarpele de aramă a fost ridicat pentru un popor sortit morții, neajutorat, tot așa a fost lovită Stânca, Hristos, pentru ca noi să primim Viață, vindecare și pace.

Frate și soră, mă rog ca Domnul să te ajute să-L primești și tu în seara aceasta. Îmi pare rău că m-am depărtat de subiect. Iertați-mă, dar eu mă simt foarte bine.

Vreau să vă spun că Îngerul lui Dumnezeu pe care-L vedeți în fotografia de pe perete, este în seara aceasta aici, pe platformă. Ce este Acesta? Îngerul Legământului. Este Domnul Isus Hristos identificându-se. Domnul să vă binecuvânteze. Primiți-L ca Salvatorul vostru personal. Aștept ca Duhul Sfânt să-mi dea călăuzirea s-o fac. Vedeți?

Eu cred că Dumnezeu va umple biserica aceasta cu Duhul Sfânt, astfel încât se va auzi în întregul Jeffersonville, o strigare puternică. Eu mă rog și aștept zi și noapte acel eveniment deosebit. Continuați să postiți și să vă rugați. Aduceți copiii împreună și scăpați de tot păcatul din jurul casei, cum a spus Iacov: „Dați-vă cerceii jos și spălați-vă hainele.” Pregătiți-vă! Oh, eu aud deja vâjâitul ploii abundente care vine! Domnul să vă binecuvânteze pe toți. Priviți spre Mielul lui Dumnezeu în timp ce ne plecăm capetele pentru rugăciune.

Tatăl nostru ceresc, biserica Ta aleasă se mișcă înainte în armura deplină pe care i-ai dat-o Tu. Timp de patruzeci de ani cât a pribegit prin pustie, poporul tău nu a avut în mijlocul lui niciun doctor afară de Tine, Medicul cel mare și în mijlocul lor nu

a fost nici măcar un slăbănog; hainele nu li s-au învechit și încălțăminte nu li s-a rupt. Acolo nu a fost nici un magazin din care să-și poată cumpăra cele necesare, dar Tu, mărețul Creator, le-ai păstrat ca să nu li se învechească măcar. Ei au trecut prin ape adânci, prin nisipuri fierbinți, prin tufișuri și prin munți înalți, dar Stâlpul de Foc a fost tot timpul înaintea lor și i-a condus pe cale.

Du-te și înaintea noastră, o, Luceafăr al dimineții, condu-ne pe cale, iartă-ne păcatele și ajută-ne să fim slujitorii Tăi, Doamne. Binecuvântează Cuvântul care a fost predicat în seara aceasta, și seamănă-L adânc în fiecare inimă, astfel încât să aducă roadă spre Viață veșnică.

În timp ce suntem cu capetele aplecate și cu ochii închiși, este cineva printre noi care dorește să ridice mâna și să spună: „Frate Branham, te rog amintește-mă, fiindcă sunt pierdut? Eu nu-L cunosc încă pe Isus ca Salvatorul meu, și nu am fost născut din nou. Vreau să te rogi pentru mine.”

Vreți să ridicați mâinile chiar în clipa aceasta? Ridicați-le ca să mă pot ruga pentru voi. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Mulți au ridicat deja mâinile. Aceasta este minunat! Dumnezeu să vă binecuvânteze. Spuneți: „Frate Branham, știu că dacă Dumnezeu cheamă sufletul meu, acest Germene de Viață nu este în mine. Nu este în mine, nu-L cunosc așa. Nu am fost născut niciodată din nou, dar vreau să fiu și vreau să te rogi pentru mine.” Ridicați mâna. Mai este cineva care ar vrea să ridice mâna? O mulțime de mâini. Mulțumesc. Dumnezeu să te binecuvânteze, soră. Altceva? Dumnezeu să te binecuvânteze și pe tine, și pe tine.

Poate printre noi mai este cineva care dorește să fie amintit în rugăciune. Poate că este cineva bolnav, care zice: „Frate Branham, amintește-mă și la mine pentru că sunt bolnav.” Noi nu am avut un serviciu de vindecare, pentru că ne-am dedicat pe deplin Evangheliei, dar mă voi ruga și pentru bolnavi. Vreți să vă ridicați mâna și să spuneți: „Amintește-mă, căci sunt bolnav, frate Branham.” Bine. Cred că toți cei care sunt bolnavi și-au ridicat mâna, și pentru că suntem deja cu capetele plecate, așa vrea să ne rugăm.

Doamne, salvează-i pe cei păcătoși și pe cei decăzuți și îngăduie ridicarea lor. Adu-i în seara aceasta acasă și hrănește-i cu hrana Ta proaspătă. Îngăduie ca atunci când vor pleca de aici să-și înnoiască legământul cu Tine. Fă ca perna păcătosului pierdut să fie ca o piatră în noaptea aceasta, ca să nu se poată odihni. O, Dumnezeule, știu că pare îngrozitor ca cineva să se roage în felul acesta, dar o fac pentru că doresc ca sufletul lui să nu piară ci să fie salvat, prin orice mijloc. Ce ar fi, Doamne, dacă în noaptea aceasta ar trebui să părăsească pământul acesta fără să Te cunoască? Te rog să fii cu fiecare în parte. Ajută-l pe el, ajută-o pe ea, ajută-i pe fiecare în parte.

Și acum Te rog să privești și spre cei bolnavi, Doamne. Fă să se întâmple la fel ca atunci când Moise a înălțat șarpele de aramă și când toți cei care priveau spre el au fost vindecați... Șarpele nu s-a rugat niciodată pentru nimeni; doar l-au privit și au trăit. Doamne, fă ca toți bolnavii și suferinzii care sunt printre noi în seara aceasta, să privească spre cruce și să-L vadă pe Prințul păcii atârnat acolo pentru păcatele și bolile lor, care a fost simbolizat prin șarpele de aramă; șarpele păcatului care a fost judecat. Doamne, Te rog să-i vindeci pe toți cei bolnavi. O, Duhule Sfânt lucrează în toți cei prezenți și pătrunde chiar acum în ființa lor, astfel încât să fie vindecați de toate bolile și neputințele lor.

Doamne, binecuvântează-i pe cei care sunt pe cale, pe bărbații și pe femeile bătrâne, care sunt de multă vreme aici, și care au trecut prin încercări grele și au luptat ca să obțină premiul; care au navigat prin mările sângeroase, au suportat prigoane crunte și greutatea de tot felul, dar au mers și merg fără frică înainte.

Într-una din aceste zile, barca noastră va pleca din port. Vom auzi vechea barcă a Sionului sunând în timp ce vine prin ceața din cameră, când moartea se așază în noi, iar cei dragi ai noștri țipă. Aleluia. Se va mișca prin acea ceață la marginea patului și vom pune picioarele Acolo, pe Țărmul mult dorit, în Țara unde nu vom îmbătrâni niciodată, ridurile vor dispărea de pe fețe (Aleluia); părul cărunt va dispărea și vom avea un trup ca Trupul Său gloriificat. În acea Țară a bucuriei, Îl vom vedea așa cum este și îi vom întâlni pe cei dragi ai noștri. Încurajați-vă!

O Dumnezeule, mișcă-te peste acest oraș și trimite înăuntru păcătoșii, ca să avem o mare trezire a sufletului! Fii cu noi, fiindcă Te rugăm în Numele lui Isus. Amin.

Dumnezeu să vă binecuvânteze. În timp ce veți pleca, aș vrea ca diaconii să adune cărțile și fotografiile. Fiecare dintre voi, poate să primească una, pentru că noi nu le vindem. Dacă le doriți, puteți să le păstrați, iar dacă nu, dați-le la diaconi.

Cei care-L iubiți pe Domnul, spuneți: „Amin” (adunarea spune „Amin”). În ordine.

Este posibil ca sora care ține copilașul în brațe să vină și să ne dea tonul la pian?

Știți cu ce vom merge mai departe mâine seară? Vom privi copiii lui Israel la Cades-Barnea, adică la scaunul judecății. Voi știți că în acea împrejurare, Iosua și Caleb au adus acei struguri mari.

Dacă Domnul ne va ajuta, duminică dimineața ne vom ocupa de întrebări și răspunsuri, iar duminică seara vom privi intrarea copiilor lui Israel în țara făgăduită. Aleluia.

Iordanul s-a retras, iar râul nămolos s-a dat în lături ca să facă loc poporului lui Dumnezeu să treacă. Apoi au înconjurat zidurile Ierihonului și au strigat și zidurile acelea puternice s-au prăbușit, iar Israelul a cucerit cetatea. Aleluia! Vom vedea acolo funia stacojie pusă de Rahav, care le-a salvat cele două iscoade ale Israelului.

Dacă va fi cu voia Domnului, săptămâna viitoare vom trece la Apocalipsa, apoi la Daniel și astfel vom avea un timp glorios, măreț. Îl iubiți pe Domnul? Amin. În ordine.

Câți dintre voi cunosc cântarea: „Nu uitați rugăciunea în familie”? O știți? Să vedem dacă vom putea s-o cântăm fără acompaniament. Să începem încet:

Nu uitați rugăciunea în familie.

Isus vrea să vă întâlnească acolo;

El ne va lua toate grijile asupra Sa,

Oh, nu uitați rugăciunea în familie.

Câți o aveți scrisă? Să vedem, că acum sora are melodia. Așa este bine. Să încercăm deci:

Nu uitați rugăciunea în familie.

Isus vrea să vă întâlnească acolo;

El ne va lua toate grijile asupra Sa,

Oh, nu uitați rugăciunea în familie.

Acum cântarea noastră de despărțire: „la Numele lui Isus cu tine.” Îl cunoașteți, nu-i așa?

Să ne ridicăm în picioare și în timp ce vom cânta prima strofă, să dăm mâna unii cu

alții, spunând: „Numele meu este John Doe. Sunt bucuros că în seara aceasta ești în Tabernacol. Sper să te văd din nou.” Domnul să vă binecuvânteze. Nu plecați, pentru că vom fi eliberați imediat. În ordine. Ia Numele lui Isus...

Întoarceți-vă și dați mâna. Așa este corect. Dacă ați avut ceva împotriva cuiva, întoarceți-vă, dați mâna cu acea persoană și spuneți: „Noi suntem pelerini și mergem împreună.”

Nume scump, o, ce dulce!

Nădejdea pământului și bucuria cerului. (Fratele Branham vorbește cu cineva).
Frate Smith, nu te-am mai văzut...

Nădejdea pământului și bucuria cerului.

Acum fiți atenți!

La Numele lui Isus îngenunchem,

Căzând prosternați la picioarele Sale,

Împărat al împăraților în cer Îl vom încorona,

Oh, când călătoria noastră este terminată.

Nume scump (o Nume scump), o... (o cât de dulce!)

Nădejdea pământului și bucuria cerului.

Nume scump (o Nume scump), o cât de dulce!

Nădejdea pământului și bucuria cerului.

Ne bucurăm că ați fost aici în seara aceasta, și vrem să veniți și mâine seară, dacă puteți. Dacă nu aveți alte obligații, vă așteptăm aici.

Fratele Elder Steel din Portsmouth, Ohio, să vină aici în față, să elibereze adunarea printr-un cuvânt de rugăciune. În ordine, frate Steel...

- Amin -